

3. s. e. påske 2020

[Johannes-evangeliet kapitel 14 vers 1-11](#)

Der kan hurtig blive kamp om boligerne. Ikke mindst når man bor de skønne steder, hvor vi bor, her på Vestfyn.

Jeg har hørt, at hvis man vil bo i de hyggelige andelsboliger på "Toppen" i Strib, så gælder det om at blive skrevet op. Der er 25 års ventetid, siger rygterne. Men ak, så er det nok for sent for mig.

Gennem historien har der også været kamp om at få plads i de himmelske boliger. Jeg ved – hvis man er hurtig ude og samtidig har stor tålmodighed – så *kunne man* godt få en bolig på Toppen. Men hvordan sikrer man sig en bolig i "min Faders hus" i Himmeriget? Det er det som denne søndags evangelium handler om.

Men først må man vel afgøre med sig selv: Er jeg interesseret i sådan en bolig? Tror jeg overhovedet på at noget venter mig, når dette liv er forbi?

Mange mener, at der slet ikke er nogen boliger der venter, for det evige liv findes ikke. Når dette liv er forbi, så er det forbi. Så er der ingenting. Og så behøver man jo ikke at beskæftige sig med det spørgsmål. I stedet kan man koncentrere sig om at få et godt liv her i dette liv, og glæde sig så længe det varer. *"Intet under solen er bedre for mennesket end at spise og drikke og være glad. Det kan ledsage mennesket i dets slid alle de levedage, Gud har givet*

det under solen." (Præd. 8,15). Og vil man nøjes, kan det jo også være fint. Det er fint at være glad for sin tilværelse her og for sig selv. Det handler jo om at leve her og nu. Det kan være lidt anstrengende, for der er meget man gerne vil nå. Og i farten kan man nemt blive lidt stresset, og den ene oplevelse tager den anden, så man efterhånden næsten ikke kan huske hvad man lavede i sidste uge. Men det er vel prisen når man afvikler forestillingen om det evige; at man kun har tiden. "Tempus fugit", og vi hænger i?

Andre mener, at man godt kan tale om opstandelse og det evige liv. Men man er nødt til at tale om det i metaforer; opstandelse er for eksempel ligesom foråret og ny udsprunget natur. Opstandelse er sorg der vendes til glæde. Eller tilgivelse der kan få en gammel bitterhed til at forsvinde. Og det er også fint og nødvendigt.

Opstandelselivet er også her og nu.

Og så er der os, der egentlig bare – og måske ganske barnligt og naivt - tror på at man kommer i Himlen, når man dør. Den tro kan man trække på skulderen af, latterliggøre eller rynke på næsen af. Det er der mange der har gjort siden den første påskedag for 2000 år siden.

Men det forhindrer nu ikke nogen i at tro på påskens gamle vidnesbyrd; at Kristus døde, men opstod på tredjedagen. Og at han blev set og hans opstandelse blev bevidnet af disciplene. Og at han sagde de forjættende ord til dem der tror: "At hvor jeg er – der skal også I være."

Så når han er i Himlen. Så skal vi også derop engang. Hvor skulle vi ellers være? Jesus har jo selv sagt det.

Men hvordan kommer man derop?

Det har mange mennesker brugt meget tid på at spekulere over. Det mest almindelige er vel den opfattelse, at hvis man er god og sød her på jorden, så får man en himmelsk belønning.

Men hvornår er man god nok? Skal man egentlig også gå i kirke, og hvor mange gamle damer, skal man følge over vejen?

I Matthæusevangeliet fortælles det: Der kom en ung mand til Jesus og spurgte: "Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?"

Og Jesus svarede: Så skal du holde budene - men du skal altså holde dem alle sammen - og bagefter, kan du gå hjem og sælge alt hvad du ejer, og give alt hvad du ejer til de fattige.

Men det kunne han jo ikke, for han var meget rig. Og det er der jo alligevel ingen der kan. En kamel kan ikke komme igennem et nåleøje. Det er umuligt.

Men hvad skal man så gøre, for at få plads i en af de himmelske boliger? Selvfølgelig skal man være god. Selvfølgelig skal man holde budene, gå i kirke og følge de gamle damer over vejen. Men hvis man tror, at man dermed bliver retfærdig nok til at komme i himlen, så tager man fejl. For selvretfærdigheden vil altid stikke sit grimme

hoved frem, når vi ved egen kraft forsøger at være gode nok. Og den himmelske selv-realisering, som så mange elsker at fordybe sig i, bliver forfejlet og pinlig og latterlig. Man forsøger at hive en kamel igennem et nåleøje. Med andre ord: Den kamp er tabt. Vi befinder os i virkeligheden i en umulig situation, når det gælder vores eget forsøg på at opnå adgang til Himmerigets sale.

Men så kommer det, som er det vidunderlige at høre for den, der er på dybt vand og i en umulig situation: At for Gud er alting muligt.

Når Jesus – som i denne søndags evangelium - taler med sine disciple om at komme ind i de himmelske boliger, så peger han ikke på dem og siger: Nu skal I gøre sådan og sådan, og du skal gøre sådan og sådan og du skal lade være med ditten og du skal gøre datten.

I stedet for at pege fingre af os, peger han på sig selv og siger: "Jeg er vejen, sandheden og livet."

Jeg er vejen: Det betyder, at vi ikke skal finde vores egen vej eller vores egen godhed eller vores egen retfærdighed. Men vi skal følge ham. Det vil sige, høre hans røst og stole på, at hans løfte-ord leder os de rigtige steder hen i livet og til sidst til det evige liv.

Jeg er sandheden: Det betyder, at vi ikke skal udtænke planerne selv, komme frem til erkendelser og vore egne konklusioner og sandheder, som om vi dyrkede os selv, men at vi skal have tillid til, at han har alting i sine hænder.

Derfor behøver jeg ikke altid selv at have ”styr på tingene” og have svar på alle de store spørgsmål. For ”tingene” og de store og umulige spørgsmål – for eksempel hvordan man kan opstå fra de døde og hvordan man kommer i himlen – er i hans hænder.

Jeg er livet: At der hvor han er, der er der ingen grund til at hjertet forfærdes. Hvor han er, jages mørke, død og intethed på flugt. For der hvor Guds Søn er til stede, må døden tabe. Han har allerede besejret døden en gang for alle. Nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde. Døden, som troede den altid skulle have det sidste ord, har nemlig lidt et forsmædeligt nederlag. Et nederlag, som den aldrig kan komme sig over.

Det er svært at få en andelsbolig på ”Toppen”. Det er om muligt endnu vanskeligere at komme i himlen, hvis det stod til os selv. Så der skal et mirakel til. Et underværk.

Evangeliet som vi hører i vores kirker, men som vi må nu i en tid har måtte nøjes med at læse om selv eller høre om i medierne, er netop sådan et underværk. Det Jesus gjorde ved sin død og opstandelse var et underværk.

Ingemann skriver i en salme:

”I underværkers land jeg bor
ej blinde sjæl det ænser:
Guds kraft igennem verden fór
og nåden har ej grænser.”

Når vi hører evangeliet om Jesus, og tror hans død og opstandelse, så er vi på besøg i "underværkers land". Her farer Guds kraft gennem verden. Og uanset hvordan det så står til med os i denne verden, kan vi hengive os til og stole på, at Jesus er vejen, sandheden og livet. Og da tør vi tro, at det også gælder os, når Jesus i denne søndags tekst siger: I min faders hus er der mange boliger; og jeg har gjort en plads rede for jer; for I skal være hvor jeg er."

Amen.